

Миодраг Радовић

ПЛИШАНА ФОТЕЉА

*Како је смијешно прејусујити образе
овом млаком лахору и мислић: мој бол је фрајменай!
Моја радосиј је фрајменай! Мој смијех и
моја смијешносиј јесу фрајменити!*

Тин Ујевић

Вече беше налик множини других вечери: Леонора је проводила сате и сате, у загрејаном и добро осветљеном салону, заваљена у плишаној фотељи своје покојне баке, која се, наравно, фотеља, када би је човек мало боље погледао пре но што би спустио свој троми тур на њено срце, преламала у одблеску дванаест прозирних сијалица, осенчена неправилним трапезима и елипсама, у зависности од форме стражњице последњег њеног госта.

Ближила се поноћ. Слушајући све слабију буку аутомобила која је допирала извана, прегледала је последњи број часописа за књижевност и уметност "Сатурн". Некада њена омиљена периодика, истини за вољу, у последње време беше драстично слабијег квалитета написа који су били заступљени, те је, као уосталом и сву савремену периодику, само прелиставала и то у малим количинама, а истовремено с еповећавао степен гуњанја због присутности до зла бога досадних и спљачинастих текстова, прозних и поетских, које нико не читаше, па чак ни аутори, чини се, нису били у стању да их прочитају по други пут. Ово дође нешто као изјава једног познатог филмског редитеља, који је рекао да своје филмове никада не гледа двапут, а што наравно у потпуности разумемо, јер горих филмова скоро и да нема, те је бар себе поштедео таквог мучења, кад већ није био у стању да поштеди слушаоце.

И то беше посве једно обично вече које се сливало у слаповима у дубоку и коначну поспаност.

Прелиставајући лагано беласасте странице неког часописа, који се као заљубљена, еротском помамом обузета девојка обавијала око њених руку, и та топлина је још више подстицала језу која је вапила за сном. Прелазећи тако местимично преко слабоуочљивог ћириличног слога који се таласао пред њеним очима, морала је неколико пута да буди сањиве капке и широм отвори своје крупне тамне очи не би ли некако одагнала свом снагом сан, да је не улови.

Задржала је поглед и пажњу усмерила на други текст у рубрици ПРОЗА.

Ауторово име јој ништа није говорило. Дакле, прича је писана у трећем лицу, у потпуности опседнута наднаравним односом две особе, једног младића и једне девојке.

Пука радозналост и лепота осећања навирали су из дубине њеног бића и заводили је у зачаране лавиринте објављене сторије о двома особама који, као једини вид комуникације, користе чудо технике или последњу реч комунологије - ИНТЕРНЕТ. Увлачећи се у мреже написане приче с једне стране, а с друге стране урањавши све дубље негде далеко у свој заборављени свет илузије, у магијске воде неслушених предела где су се преплитали машта и осећање, а то исто сећање је без обзира на удео фантазије непогрешиво селективно истицало болне тачке дубоко утиснуте у памћење, преплавивши је задахом нечег потпуно неочекиваног и давно потиснутог.

По први пут након више од једне деценије почеше да испливавају нека лица за која је била убеђена да их је заборавила заувек и чије васкрсење је у тренутку узнемири и уплаши. Затим је све то нестало, дубоко затрпано испод силних геолошких наслага, и, у тим тренуцима, изгледало је као да се

више никада неће вратити из сећања али уколико се ипак на волшебан начин врате, да ће то трајати делић секунде, а затим да ће их бели густ прах прекрити својим песковитим телом, вечног заборавља.

Чудновато како изненадно та зрнца прашине сећања искрсну из тмине, а на сличан начин, наједном, и нестану, и тада то лице младића постаје кристално јасно, и то сада беше лице младића из приче.

Често се та игра идентификације, мистичне и обавијене густим слојем несвесног, прети да се преобрази у ритуал читања, са сенком. Та сенка је двострукост и тада имамо две приче, ону која се чита, стварну, и ону коју сам читалац креира у свом церебралном механизму, причу-сенку, причу-утвару.

Читајући реченице написане приче, клизи иста таква ненаписана бескрајним просторима маште, ширећи се и преламјући у час светлије, час тамније обресе фантазије.

Тај који се из приче родио збиља је постојао некада у прошлости, али се и из ње пре више од једне деценије преселио у заборав. Међутим, његов отисак је био дубок и сама је била несвесна те чињенице, да такав један траг, уписан сечивом у њеној души, и даље има ту привилегију, да га душа на површину избацује као хладна и мутна вода утопљеника.

Написана прича је текла поприлично конфузно и деловала је несређено, писана као у стању бунила, у фрагментима; носила је у себи мистериозну везу двоје људи двадесет година након њихове младаљачке љубави и нестанка једног од њих. На волшебан начин они ступају у контакт путем мреже ИНТЕРНЕТА.

Наравно нестанак у књижевности и у љубави је симболичан, и означавамо га речју смрт, јер је она, та реч, најбоља индивидуална ознака при бекству од духа паланке, који се нерзумно плаши ове словенске речи, и указује нам на то да нешто заувек прохуји, попут младости коју поједу скакавци или старости коју прогута море, нешто чега више заувек нема на једином могућем месту које је пресликама стварност, онообичена и искривљена: у нашем уму.

Прену се и прекину ту необичну, сомнабулну, лунатичку игру а прича, као што и сами запажете, остаде непрочитана.

*

Сутрадан, вративши се из куповине затекох свога супруга како помно чита часопис "Сатурн" и додајује ми заваљен у плишаној фотељи, да је добар часопис и да има једну необичну причу. Не сачекавши да спустим корпу настави да је то друга по реду прича из одељка ПРОЗЕ и да га је из неког, и њему самом до краја нејасног разлога, прилично узнемирила.

Осмехнух се - више за себе, и упутих, да распакујем торбе препуне којечега - признању, да је и он ухваћен. У игри.

Он настави да прича и упита ме да ли сам видела илустрацију, крајње неупадљиву, која се налазила испод ове приче, а опет, која, по њему, има нечег заједничког са причом. Он то тако осећа.

Сада се и сама заинтересовах и узех му лагано из руку часопис хватајући знојаве корице, очито окупане у растројству. На слици су се налазиле некакве светлеће тачке које је тамна позадина, налик на непрегледну воду, гурала у први план.

Испод слике је писало име илустратора.

Тло под ногама ми се сасвим измакло.

То је било његово име, име лица из моје паралелне приче а наслов тога ликовног дела гласи: **Ватромет за...**

На месту које сам обележила трима тачкама стајало је моје име.